

41998A0123(01)

23.1.1998

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

C 24/2

KONWENCJA

sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, państwa członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC SIĘ do aktu Rady Unii Europejskiej z dnia 18 grudnia 1997 roku,

PRZYWOŁUJĄC potrzebę wzmocnienia zobowiązań zawartych w Konwencji o pomocy wzajemnej między administracjami celnymi, podpisanej 7 września 1967 roku w Rzymie,

UWZGLĘDNIAJĄC, że administracje celne są odpowiedzialne na obszarze celnym Wspólnoty, w szczególności w jej punktach wyjściowych i wejściowych, za zapobieganie, wykrywanie i ściganie przestępstw nie tylko przeciwko zasadom wspólnotowym, ale również naruszających postanowienia prawa krajowego, w szczególności w przypadkach określonych w art. 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,

UWZGLĘDNIAJĄC, że rozwój wszelkiego rodzaju nielegalnego handlu stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego, moralności i bezpieczeństwa,

UWAŻAJĄC, że należy określić szczególne formy współpracy w działaniach transgranicznych dla zapobiegania, wykrywania i karania niektórych naruszeń zarówno ustawodawstwa państw członkowskich, jak i postanowień celnych Wspólnoty oraz że takie działania transgraniczne muszą być prowadzone w zgodności z zasadami praworządności (zgodności z odpowiednim prawem stosowanym w państwach członkowskich, do których kierowany jest wniosek, oraz dyrektywami właściwych władz tych państw członkowskich), subsydiarności (takie działania podejmuje się tylko, jeśli okaże się, że inne mniej znaczące działania nie są odpowiednie) i proporcjonalności (skala i czas trwania działań zostaną ustalone biorąc pod uwagę wagę ciężaru przypuszczalnego naruszenia),

PRZEKONANE, że istnieje potrzeba wzmocnienia współpracy między administracjami celnymi poprzez ustanowienie procedur, które pozwolą administracjom celnym wspólnie działać i wymieniać dane dotyczące nielegalnego handlu,

MAJĄC NA UWADZE, że administracje celne muszą w bieżącej pracy stosować zarówno postanowienia Wspólnoty, jak i przepisy prawa krajowego i w związku z tym istnieje konieczność zapewnienia, aby przepisy o pomocy wzajemnej i współpracy w obydwu sektorach zostały opracowane jednocześnie,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres obowiązywania

1. Bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty państwa członkowskie Unii Europejskiej udzielają sobie pomocy wzajemnej i współpracują za pośrednictwem swoich administracji celnych w celu:

— zapobiegania naruszeniom krajowych przepisów celnych i wykrywania tych naruszeń,

oraz

— ścigania i karania naruszeń wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych.

2. Bez uszczerbku dla art. 3 niniejsza Konwencja nie ma wpływu na postanowienia mające zastosowanie do pomocy wzajemnej w sprawach karnych między organami sądowymi, na bardziej korzystne postanowienia umów dwustronnych albo wielostronnych między państwami członkowskimi regulujące współpracę, przewidzianą w ust. 1 między organami celnymi lub innymi właściwymi władzami państw członkowskich, jak również na porozumienia zawarte w tej samej dziedzinie na podstawie jednolitego prawodawstwa lub szczególnej procedury przewidującej wzajemne stosowanie środków pomocy wzajemnej.

Artykuł 2

Uprawnienia

Administracje celne stosują niniejszą Konwencję w granicach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako zmiana uprawnień powierzonych administracjom celnym, w rozumieniu niniejszej Konwencji, na mocy przepisów prawa krajowego.

Artykuł 3

Stosunek do pomocy wzajemnej udzielanej przez organy sądowe

1. Niniejsza Konwencja dotyczy pomocy wzajemnej i współpracy w ramach dochodzeń karnych dotyczących naruszeń krajowych i wspólnotowych przepisów celnych oraz pozostającej w zakresie jurysdykcji organu wnioskującego na podstawie przepisów prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

2. Jeśli postępowanie karne prowadzone jest przez organ sądowy albo pod jego kierownictwem, organ ten ustala, czy wnioski w sprawie pomocy wzajemnej lub współpracy należy składać na podstawie przepisów dotyczących pomocy wzajemnej w sprawach karnych czy na podstawie niniejszej Konwencji.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej Konwencji stosuje się następujące definicje:

1) „krajowe przepisy celne”: wszystkie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państwa członkowskiego, których zastosowanie podlega, w całości lub częściowo, jurysdykcji administracji celnej tego państwa członkowskiego w odniesieniu do:

- przepływu transgranicznego towarów podlegającego zakazom, ograniczeniom lub kontroli, w szczególności na podstawie art. 36 i 223 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- niezharmonizowanej akcyzy;

2) „wspólnotowe przepisy celne”:

- ogół przepisów prawa wspólnotowego i powiązanych przepisów wykonawczych regulujących przywóz, wywóz, tranzyt i obecność towarów będących przedmiotem handlu między państwami członkowskimi a państwami

trzecimi, jak również między państwami członkowskimi w przypadku towarów nieposiadających statusu wspólnotowego w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską lub towarów podlegających dodatkowym kontrolom lub badaniom dla uzyskania statusu wspólnotowego,

— ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w ramach wspólnej polityki rolnej i przepisów szczególnych przyjętych w odniesieniu do towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych,

— ogół przepisów przyjętych na szczeblu Wspólnoty w odniesieniu do zharmonizowanej akcyzy i podatków importowych od wartości dodanej wraz z wykonawczymi dla nich przepisami prawa krajowego;

3) „naruszenia”: działania sprzeczne z krajowymi lub wspólnotowymi przepisami celnymi, w tym *inter alia*:

— udział w popełnieniu takich naruszeń lub próbie ich popełnienia,

— udział w organizacji przestępczej, która dokonuje takich naruszeń,

— pranie pieniędzy pochodzących z naruszeń określonych w niniejszym ustępie;

4) „pomoc wzajemna”: udzielanie sobie wzajemnej pomocy przez administracje celne, przewidzianej w niniejszej Konwencji;

5) „organ wnioskujący”: właściwy organ państwa członkowskiego, który zwraca się z wnioskiem o udzielenie pomocy;

6) „organ, do którego kierowany jest wniosek”: właściwy organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o udzielenie pomocy;

7) „administracje celne”: administracje celne państw członkowskich, jak również inne organy, których zadaniem jest stosowanie postanowień niniejszej Konwencji;

8) „dane osobowe”: każda informacja dotycząca osoby fizycznej o ustalonej tożsamości lub osoby fizycznej, której tożsamość można ustalić; za osobę, której tożsamość można ustalić, uważana jest osoba, którą można zidentyfikować, bezpośrednio lub pośrednio, *inter alia* poprzez zastosowanie numeru identyfikacyjnego lub jednego lub większej liczby szczególnych elementów, charakterystycznych dla jej tożsamości fizycznej, fizjologicznej, psychologicznej, ekonomicznej, kulturalnej lub społecznej;

9) „współpraca transgraniczna”: oznacza współpracę między administracjami celnymi ponad granicami każdego państwa członkowskiego.

*Artykuł 5***Centralne jednostki koordynujące**

1. Państwa członkowskie wyznaczają wśród swoich organów celnych jednostkę centralną (jednostkę koordynującą). Jest ona odpowiedzialna za przyjmowanie wszystkich wniosków o udzielenie pomocy wzajemnej na podstawie niniejszej Konwencji i za koordynację pomocy wzajemnej, bez uszczerbku dla ust. 2. Jednostka ta jest również odpowiedzialna za współpracę z innymi organami uczestniczącymi w procesie udzielania pomocy na podstawie niniejszej Konwencji. Jednostki koordynujące państw członkowskich utrzymują ze sobą niezbędny bezpośredni kontakt, w szczególności w przypadkach określonych w tytule IV.

2. Działalność centralnych jednostek koordynujących nie wyklucza, w szczególności w nagłych wypadkach, bezpośredniej współpracy innych organów celnych państw członkowskich. Do celów skuteczności i spójności centralne jednostki koordynujące informowane są o każdej akcji przeprowadzonej w ramach takiej bezpośredniej współpracy.

3. Jeżeli organ celny nie jest albo jest jedynie częściowo właściwy do rozpatrzenia wniosku, centralna jednostka koordynująca przekazuje wniosek do właściwego organu krajowego i powiadamia o tym organ wnioskujący.

4. Jeżeli ze względów prawnych lub merytorycznych wniosek o pomoc nie może zostać uwzględniony, jednostka koordynująca odsyła go organowi wnioskującemu z podaniem powodów, dla których nie można było się do niego przychylić.

*Artykuł 6***Oficerowie łącznikowi**

1. Państwa członkowskie mogą zawierać między sobą porozumienia w sprawie wymiany oficerów łącznikowych na ograniczony albo nieograniczony czas i na wzajemnie uzgodnionych warunkach.

2. Oficerowie łącznikowi nie mają uprawnień do interwencji w kraju przyjmującym.

3. W celu wspierania współpracy między administracjami celnymi państw członkowskich oficerowie łącznikowi mogą, za zgodą lub na wniosek właściwych organów państw członkowskich, pełnić następujące obowiązki:

- a) wspierania i przyspieszania wymiany informacji między państwami członkowskimi;
- b) udzielania pomocy w dochodzeniach dotyczących państwa członkowskiego ich pochodzenia lub państwa członkowskiego, które reprezentują;
- c) udzielania wsparcia w rozpatrywaniu wniosków o udzielenie pomocy;

d) doradzania i pomocy krajowi przyjmującemu w przygotowaniu i realizowaniu operacji transgranicznych;

e) wykonywania wszelkich innych zadań, które państwa członkowskie mogą między sobą uzgodnić.

4. Państwa członkowskie mogą dwustronnie albo wielostronnie uzgodnić zakres uprawnień i umiejscowienie oficerów łącznikowych. Oficerowie łącznikowi mogą również reprezentować interesy jednego albo większej liczby państw członkowskich.

*Artykuł 7***Obowiązek identyfikacji**

O ile postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią inaczej, funkcjonariusze organu wnioskującego, znajdujący się w innym państwie członkowskim w celu wykonywania uprawnień ustanowionych w niniejszej Konwencji, muszą być w stanie w każdym czasie przedstawić pisemne umocowanie, w którym określona jest ich tożsamość i funkcja urzędowa.

TYTUŁ II

POMOC NA WNIOSEK*Artykuł 8***Zasady**

1. W celu zapewnienia pomocy na podstawie tego tytułu organ, do którego kierowany jest wniosek, lub powiadomiony przez niego właściwy organ, postępuje tak jakby działał na swoją rzecz lub na wniosek innego organu swojego państwa członkowskiego. Korzysta on ze wszystkich swoich uprawnień, którymi dysponuje w ramach swojego prawa krajowego w celu rozpatrzenia wniosku.

2. Bez konieczności przedstawienia dodatkowego wniosku organ, do którego kierowany jest wniosek, rozszerza taką pomoc na wszystkie aspekty naruszenia, które są w wyraźny sposób związane z przedmiotem wniosku o pomoc. W przypadku zaistnienia wątpliwości organ, do którego kierowany jest wniosek, kontaktuje się najpierw z organem wnioskującym.

*Artykuł 9***Forma i treść wniosków o pomoc**

1. Wnioski o udzielenie pomocy są zawsze przekazywane w formie pisemnej. Do wniosków załączone są dokumenty niezbędne do ich realizacji.

2. Wnioski zgodne z ust. 1 zawierają następujące informacje:

- a) określenie organu wnioskującego;
- b) środek, którego dotyczy wniosek;
- c) przedmiot i przyczynę wniosku;
- d) przepisy ustawowe, wykonawcze i inne stosowne przepisy prawne;
- e) możliwie ściśle i pełne informacje na temat osób fizycznych lub prawnych, wobec których prowadzone jest dochodzenie;
- f) streszczenie stanu faktycznego, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 13.

3. Wniosek sporządzany jest w języku urzędowym państwa członkowskiego, do organów którego jest kierowany, albo w języku akceptowanym przez ten organ.

4. Jeśli wymagać tego będzie nagła sytuacja, przyjmowane są wnioski w formie ustnej, lecz muszą jak najszybciej zostać potwierdzone na piśmie.

5. Jeżeli wniosek nie spełnia wymagań formalnych, organ, do którego jest kierowany, może zażądać jego poprawienia lub uzupełnienia; w międzyczasie mogą zostać podjęte środki konieczne do wykonania wniosku.

6. Organ, do którego kierowany jest wniosek, wyraża zgodę na zastosowanie określonej procedury w odpowiedzi na wniosek pod warunkiem, że procedura ta nie stoi w sprzeczności z przepisami ustawowymi i administracyjnymi państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o pomoc.

Artykuł 10

Żądanie informacji

1. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego kierowany jest wniosek, przekazuje mu wszystkie informacje, które mogą mu umożliwić zapobieganie naruszeniom, ich wykrywanie i ściganie naruszeń.

2. Do przekazywanych informacji załączane są raporty i inne informacje albo wyciągi bądź uwierzytelnione odpisy tych raportów lub dokumentów, na których oparte są przekazywane informacje i które znajdują się w posiadaniu organu, do którego kierowany jest wniosek, lub te, które zostały opracowane bądź uzyskane w celu odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji.

3. Na podstawie porozumienia między organem wnioskującym i organem, do którego kierowany jest wniosek, oraz zgodnie ze szczegółowymi instrukcjami tego drugiego funkcjonariusze upoważnieni w tym celu przez organ wnioskujący mogą, zgodnie z ust. 1, zbierać informacje w urzędach państwa członkowskiego, do którego organu wnioskującego jest kierowany wniosek. Stosuje się to do wszystkich informacji pochodzących z dokumentacji, do której może mieć dostęp personel tych urzędów. Funkcjonariusze ci upoważnieni są do kopiowania wspomnianej dokumentacji.

Artykuł 11

Wnioski o nadzór

Na wniosek organu wnioskującego, organ, do którego kierowany jest wniosek, zaleźnie od możliwości, sprawuje albo organizuje sprawowanie nadzoru nad osobami, wobec których istnieją poważne podejrzenia naruszenia przez nie wspólnotowych lub krajowych przepisów celnych. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego kierowany jest wniosek, wykonuje nadzór miejsc, środków transportu i towarów, które mają związek z działalnością mogącą naruszać wspomniane przepisy celne.

Artykuł 12

Wnioski o prowadzenie dochodzeń

1. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego kierowany jest wniosek, prowadzi albo organizuje prowadzenie właściwych dochodzeń dotyczących operacji, które stanowią naruszenie lub, zdaniem organu wnioskującego, wydają się być naruszeniem.

Organ, do którego kierowany jest wniosek, przekazuje wyniki tych dochodzeń organowi wnioskującemu. Postanowienia art. 10 ust. 2 stosuje się *mutatis mutandis*.

2. Na podstawie porozumienia organu wnioskującego i organu, do którego kierowany jest wniosek, wyznaczeni przez organ wnioskujący funkcjonariusze mogą być obecni przy dochodzeniach, o których mowa w ust. 1. Dochodzenia prowadzone są cały czas przez funkcjonariuszy organu, do którego kierowany jest wniosek. Funkcjonariusze organu wnioskującego nie mogą z własnej inicjatywy korzystać z uprawnień przyznanych funkcjonariuszom organu, do którego kierowany jest wniosek. Jednakże mają oni dostęp do tych samych pomieszczeń i tych samych dokumentów jak ci ostatni, lecz za ich pośrednictwem i dla wyłącznych potrzeb prowadzonego dochodzenia.

Artykuł 13

Notyfikacja

1. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego kierowany jest wniosek, notyfikuje adresatowi lub organizuje notyfikację zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, wszystkie instrumentów lub decyzje pochodzące od właściwych organów państwa członkowskiego, w którym organ wnioskujący ma swoją siedzibę i dotyczące stosowania niniejszej Konwencji.

2. Do wniosków o notyfikację, określających przedmiot instrumentu lub decyzji do przekazania, załączone zostaje tłumaczenie na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego gdzie organ, do którego kierowany jest wniosek,

ma swoją siedzibę, nie naruszając prawa tego ostatniego do zrezygnowania z takiego tłumaczenia.

Artykuł 14

Wykorzystanie w celach dowodowych

Wyniki badań, ustalenia, zebrane informacje, świadectwa, dokumenty, odpowiednio uwierzytelnione odpisy i inne materiały, uzyskane zgodnie z prawem krajowym przez funkcjonariuszy organu, do którego kierowany jest wniosek, i przekazane organowi wnioskującemu w przypadkach pomocy przewidzianych w art. 10–12, mogą zostać zgodnie z ustawodawstwem krajowym wykorzystane w celach dowodowych przez właściwe organy tego państwa członkowskiego, gdzie ma swoją siedzibę organ wnioskujący.

TYTUŁ III

POMOC Z WŁASNEJ INICJATYWY

Artykuł 15

Zasada

Właściwe organy każdego państwa członkowskiego, jak przewidziano w art. 16 i 17, z zastrzeżeniem ograniczeń nałożonych przez prawo krajowe, udzielają pomocy właściwym organom pozostałych państw członkowskich, bez uprzedniego wniosku tych ostatnich.

Artykuł 16

Nadzór

W przypadku gdy służy to zapobieganiu naruszeniom, ich wykrywaniu i ściganiu w innym państwie członkowskim, właściwe organy każdego państwa członkowskiego:

- a) na ile jest to możliwe, sprawują albo organizują sprawowanie nadzoru określonego w art. 11;
- b) przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych państw członkowskich wszystkie będące w ich posiadaniu informacje, w szczególności raporty i inne dokumenty lub uwierzytelnione odpisy, bądź wyciągi z tych raportów i dokumentów, dotyczących działań związanych z planowanym lub popełnionym naruszeniem.

Artykuł 17

Przekazywanie informacji z własnej inicjatywy

Właściwe organy każdego państwa członkowskiego niezwłocznie przekazują właściwym organom pozostałych zainteresowanych

państw członkowskich wszystkie istotne informacje dotyczące planowanych lub popełnionych naruszeń, w szczególności informacje dotyczące towarów będących przedmiotem tych operacji oraz nowych środków i metod wykorzystywanych w takich działaniach.

Artykuł 18

Wykorzystanie w celach dowodowych

Sprawozdanie z nadzoru oraz informacje uzyskane przez funkcjonariuszy państwa członkowskiego przekazane innemu państwu członkowskiemu w przypadkach pomocy z własnej inicjatywy, przewidzianej w art. 15–17, mogą zostać wykorzystane w celach dowodowych przez właściwe organy państwa członkowskiego otrzymujące te informacje, zgodnie z prawem krajowym.

TYTUŁ IV

SZCZEGÓLNE FORMY WSPÓŁPRACY

Artykuł 19

Zasady

1. Administracje celne podejmują współpracę transgraniczną zgodnie z postanowieniami niniejszego tytułu. Udzielają sobie wzajemnej pomocy osobowej i organizacyjnej. Zasadą jest, że każdy wniosek o pomoc powinien zostać przedstawiony w formie wniosku o udzielenie pomocy zgodnie z art. 9. W szczególnych przypadkach określonych w niniejszym tytule funkcjonariusze organu wnioskującego mogą prowadzić działania na terytorium państwa, do którego kierowany jest wniosek, za zgodą jego władz.

Koordinacja i planowanie operacji transgranicznych należy do kompetencji centralnych jednostek koordynujących określonych w art. 5.

2. Na współpracę transgraniczną w rozumieniu ust. 1 można zezwolić w celu zapobiegania naruszeniom, ich wykrywania i ścigania w następujących przypadkach:

- a) nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi, bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, dobrami kultury, niebezpiecznymi i toksycznymi odpadami, materiałami rozszczepialnymi lub materiałami i wyposażeniem przeznaczonym do produkcji broni jądrowej, biologicznej lub chemicznej (towary objęte zakazem);
- b) handlu substancjami wymienionymi w tabeli I i II Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przeznaczonymi do nielegalnej produkcji narkotyków (prekursory);
- c) nielegalnego transgranicznego obrotu towarami podlegającymi podatkowi, prowadzonego z naruszeniem zobowiązań podatkowych lub w celu niezgodnego z prawem uzyskania środków pomocy publicznej związanych z przywozem lub wywozem towarów, w przypadkach gdy wielkość transakcji

i wynikające z nich ryzyko odnośnie podatków i subwencji może spowodować poważne obciążenia finansowe dla budżetu Wspólnot Europejskich lub państw członkowskich;

d) każdego innego obrotu towarowego zakazanego przepisami prawa wspólnotowego lub krajowego.

3. Organ, do którego kierowany jest wniosek, nie jest zobowiązany do prowadzenia współpracy w jednej ze szczególnych jej form wymienionych w niniejszym tytule, jeżeli rodzaj planowanego dochodzenia nie jest dopuszczalny albo nie jest przewidziany przez prawo krajowe państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek. W takim wypadku organ wnioskujący może z tej samej przyczyny w odwrotnej sytuacji odmówić współpracy transgranicznej, gdy zwraca się o to organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.

4. Jeżeli nakazuje tak prawo krajowe, właściwe organy zwracają się do swoich krajowych organów sądowych o wyrażenie zgody na planowane dochodzenia. W przypadku gdy zgoda właściwych organów sądowych wydana jest z zastrzeżeniem niektórych warunków i wymogów, uczestniczące organy zapewniają przestrzeganie tych warunków i wymogów w trakcie dochodzeń.

5. W przypadku gdy na mocy niniejszego tytułu funkcjonariusze państwa członkowskiego działają na terytorium innego państwa członkowskiego i wyrządzą tam swoją działalnością szkody, państwo członkowskie, na terytorium którego szkody zostały spowodowane, naprawia szkody, zgodnie ze swoim ustawodawstwem krajowym, w ten sam sposób jakby wyrządzone były przez jego własnych funkcjonariuszy. Kwoty wypłacone przez to państwo członkowskie ofiarom lub innym upoważnionym do tego osobom lub instytucjom są mu w całości zwracane przez państwo członkowskie, którego funkcjonariusze wyrządzili szkody.

6. Bez uszczerbku dla egzekwowania swoich praw względem stron trzecich i bez uszczerbku dla obowiązku naprawienia szkody zgodnie z ust. 5 zdanie drugie każde państwo członkowskie odstępuje, w przypadku przewidzianym w ust. 5 zdanie pierwsze, od żądania od drugiego państwa członkowskiego zwrotu kwoty wypłaconych odszkodowań.

7. Informacje uzyskane przez funkcjonariuszy w trakcie współpracy transgranicznej przewidzianej w art. 20–24 mogą zostać użyte, zgodnie z prawem krajowym i zastrzeżeniem szczególnych warunków ustanowionych przez właściwe organy państwa, w którym uzyskane zostały informacje, jako dowody przez właściwe organy państw członkowskich, które je otrzymały.

8. W trakcie operacji, o których mowa w art. 20–24, funkcjonariusze sprawujący misję na terytorium innego państwa członkowskiego traktowani są w ten sam sposób jak funkcjonariusze tego

państwa w odniesieniu do naruszeń popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

Artykuł 20

Prawo pościgu

1. Funkcjonariusze administracji celnej państwa członkowskiego, którzy w swoim kraju ścigają osobę przyłapaną na gorącym uczynku na popełnianiu albo na udziale w popełnianiu jednego z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, mogącego być powodem do ekstradycji, są upoważnieni bez wcześniejszego pozwolenia do kontynuowania pościgu na terytorium innego państwa członkowskiego, w przypadku gdy ze względu na pilność sytuacji właściwe organy drugiego państwa członkowskiego nie mogły zostać wcześniej uprzedzone o wejściu na jego terytorium lub gdy organy te nie mogły na czas udać się na miejsce, aby przejąć pościg.

Nie później niż w chwili przekraczania granicy funkcjonariusze prowadzący pościg nawiązują kontakt z właściwymi organami państwa członkowskiego, na którego terytorium pościg jest prowadzony. Zostaje on wstrzymany, jak tylko zażąda tego państwo członkowskie, na terytorium którego jest prowadzony. Na wniosek prowadzących pościg funkcjonariuszy właściwe organy wspomnianego państwa członkowskiego wzywają ściganą osobę w celu określenia jej tożsamości lub jej aresztowania. Państwa członkowskie informują depozytariusza o oficerach, do których powyższy przepis się stosuje; depozytariusz informuje pozostałe państwa członkowskie.

2. Pościg prowadzony jest zgodnie z następującą procedurą, określoną w deklaracji przewidzianej w ust. 6:

- a) prowadzący pościg funkcjonariusze nie mają prawa zatrzymywania;
- b) jednakże jeżeli nie przedstawiono wniosku o zaniechanie pościgu i właściwe organy państwa członkowskiego, na terytorium którego prowadzony jest pościg, nie mogą wystarczająco szybko interweniować, prowadzący pościg funkcjonariusze mogą zatrzymać ściganą osobę aż do chwili, kiedy funkcjonariusze wspomnianego państwa członkowskiego, którzy muszą zostać o tym niezwłocznie poinformowani, będą mogli ustalić jej tożsamość lub aresztować ją.

3. Pościg prowadzony jest zgodnie z postanowieniami ust. 1 i 2 w jednym z następujących trybów, określonych w deklaracji przewidzianej w ust. 6:

- a) w strefie lub w okresie od przekroczenia granicy, które zostaną określone w deklaracji;

b) bez ograniczeń w przestrzeni lub czasie.

4. Pościg może być prowadzony tylko na następujących warunkach ogólnych:

a) prowadzący pościg funkcjonariusze stosują się do postanowień niniejszego artykułu oraz ustawodawstwa państwa członkowskiego, na którego terytorium działają; muszą oni stosować się do instrukcji właściwych organów tego państwa członkowskiego;

b) w przypadku gdy pościg ma miejsce na morzu, prowadzony jest on zgodnie z międzynarodowym prawem morza określonym w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w przypadku, gdy prowadzony jest na pełnym morzu albo w wyłącznej strefie ekonomicznej; jeżeli prowadzony jest on na terytorium drugiego państwa członkowskiego, odbywa się zgodnie z przepisami niniejszego artykułu;

c) wejście do pomieszczeń mieszkalnych i miejsc niedostępnych dla ogółu jest zabronione;

d) prowadzący pościg funkcjonariusze powinni być łatwo rozpoznawalni poprzez noszenie munduru lub opaski na ramieniu bądź przez oznakowania umieszczone na ich środku transportu; użycie stroju cywilnego w połączeniu z wykorzystaniem nieoznakowanych środków transportu pozbawionych powyższych oznaczeń jest zabronione; prowadzący pościg funkcjonariusze muszą być w stanie w każdej chwili potwierdzić, że działają w charakterze urzędowym;

e) prowadzący pościg funkcjonariusze mogą podczas pościgu nosić swoją broń służbową, za wyjątkiem: (i) przypadku gdy państwo członkowskie, do którego wniosek jest kierowany, złożyło ogólną deklarację, że na jego terytorium nie można nigdy nosić broni; lub (ii) w przypadku gdy państwo członkowskie, do którego wniosek jest kierowany, podjęło wyraźne odmienną decyzję w tej sprawie. Jeżeli funkcjonariusze drugiego państwa członkowskiego są upoważnieni do noszenia swojej broni służbowej, jej użycie jest zabronione, chyba że w przypadkach uzasadnionej prawem samoobrony;

f) do celów doprowadzenia zatrzymanej osoby ściganej, jak zostało to przewidziane w ust. 2 lit. b), przed właściwe organy państwa członkowskiego, na terytorium którego prowadzony był pościg, osoba ta może zostać poddana jedynie przeszukaniu zabezpieczającemu; podczas jej przewozu mogą zostać użyte kajdanki; przedmioty będące w posiadaniu osoby ściganej mogą zostać skonfiskowane;

g) po każdej operacji, określonej w ust. 1–3, prowadzący pościg funkcjonariusze stawiają się przed właściwymi organami państwa członkowskiego, na terytorium którego działali, i zdają sprawozdanie ze swojej misji; na żądanie tych organów są oni zobowiązani pozostawać do dyspozycji aż do wystarczającego

wyjaśnienia okoliczności ich działania; wymóg ten ma zastosowanie nawet w przypadku, gdy pościg nie doprowadził do aresztowania ściganej osoby;

h) organy państwa członkowskiego, z którego terytorium pochodzą prowadzący pościg funkcjonariusze, uczestniczą na wniosek organów państwa członkowskiego, na terytorium którego prowadzono pościg, w prowadzeniu dochodzenia wynikającego z przeprowadzonej operacji, w której uczestniczyły, włącznie z postępowaniami sądowymi.

5. Osoba, która w związku z akcją przewidzianą w ust. 2 została aresztowana przez właściwe organy państwa członkowskiego, na terytorium którego miał miejsce pościg, może zostać, niezależnie od jej obywatelstwa, zatrzymana w celu przesłuchania. Właściwe przepisy prawa krajowego stosuje się *mutatis mutandis*.

Jeżeli osoba ta nie posiada obywatelstwa państwa członkowskiego, na terytorium którego została aresztowana, zostaje ona zwolniona w ciągu sześciu godzin, nie włączając godzin między północą a godziną dziewiątą, chyba że właściwe organy wspomnianego państwa członkowskiego otrzymają wcześniej w jakiegokolwiek formie wnioski o tymczasowe aresztowanie do celów ekstradycji.

6. Podpisując niniejszą Konwencję, każde państwo członkowskie składa deklarację, w której na podstawie ust. 2, 3 i 4 określa procedury prowadzenia pościgu na swoim terytorium.

Państwo członkowskie może w każdej chwili zastąpić deklarację inną deklaracją, pod warunkiem że nie ogranicza ona zakresu poprzedniej.

Każda deklaracja sporządzana jest po konsultacji z każdym z zainteresowanych państw członkowskich w celu uzyskania równoważnych procedur w tych państwach.

7. Państwa członkowskie mogą, w stosunkach dwustronnych, rozszerzyć zakres stosowania ust. 1 i przyjąć dodatkowe przepisy dla stosowania niniejszego artykułu.

8. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, państwo członkowskie może oświadczyć, że niniejszy artykuł nie wiąże go w całości albo w części. Oświadczenie takie może być w każdej chwili wycofane.

Artykuł 21

Nadzór transgraniczny

1. Funkcjonariusze administracji celnej państwa członkowskiego, którzy prowadzą w swoim kraju obserwacje osoby, co do której istnieją poważne podejrzenia, że jest zamieszana w popełnienie jednego z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, są upoważnieni do kontynuowania takiej obserwacji na terytorium drugiego państwa członkowskiego, jeżeli na podstawie przedstawionego

wcześniej wniosku o pomoc zezwoliło ono na prowadzenie takiej obserwacji. Zezwolenie może być opatrzone warunkami.

Państwa członkowskie powiadamiają depozytariusza o oficerach, w stosunku do których stosuje się ten przepis; depozytariusz informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

Na wniosek, obserwację powierza się oficerom państwa członkowskiego, na którego terytorium jest ona przeprowadzana.

Wniosek określony w akapicie pierwszym musi zostać przesłany do organu wyznaczonego przez każde z państw członkowskich i właściwego dla udzielania wymaganych pozwoleń lub przekazania wniosku.

Państwa członkowskie powiadamiają depozytariusza o wyznaczonym w tym celu organie; depozytariusz informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

2. Jeśli, ze szczególnie nagłych powodów, nie można wcześniej zażądać zezwolenia innego państwa członkowskiego, funkcjonariusze prowadzący obserwację upoważnieni są do kontynuowania po drugiej stronie granicy obserwacji osoby, co do której istnieją poważne podejrzenia, że jest zamieszana w jedno z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, na poniższych warunkach:

- a) o przekroczeniu granicy podczas obserwacji niezwłocznie powiadamia się właściwe organy państwa członkowskiego, na terytorium którego kontynuowana jest obserwacja;
- b) wniosek złożony zgodnie ust. 1 i przedstawiający powody uzasadniające przekroczenie granicy bez udzielonego wcześniej pozwolenia przekazywany jest niezwłocznie.

Obserwacja zostaje wstrzymana, jak tylko zażąda tego państwo członkowskie, na terytorium którego jest prowadzona, w następstwie powiadomienia, określonego w lit. a), albo wniosku, określonego w lit. b), albo w przypadku gdy w ciągu pięciu godzin od przekroczenia granicy nie uzyskano pozwolenia.

3. Obserwacja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona tylko na następujących warunkach ogólnych:

- a) funkcjonariusze prowadzący obserwację stosują się do postanowień niniejszego artykułu oraz ustawodawstwa państwa członkowskiego, na którego terytorium działają; muszą oni stosować się do instrukcji właściwych organów tego państwa członkowskiego;

b) z zastrzeżeniem sytuacji przewidzianych w ust. 2, funkcjonariusze w trakcie obserwacji legitymują się dokumentem poświadczającym udzielenie zezwolenia;

c) prowadzący obserwację funkcjonariusze muszą być w stanie w każdej chwili potwierdzić, że działają w charakterze urzędowym;

d) prowadzący obserwację funkcjonariusze mogą podczas pościgu nosić swoją broń służbową, za wyjątkiem: (i) przypadku gdy państwo członkowskie, do którego wniosek jest kierowany, złożyło ogólną deklarację, że na jego terytorium nie można nigdy nosić broni; lub (ii) w przypadku gdy państwo członkowskie, do którego wniosek jest kierowany, podjęło wyraźnie odmienną decyzję w tej sprawie. Jeżeli funkcjonariusze drugiego państwa członkowskiego są upoważnieni do noszenia swojej broni służbowej, jej użycie jest zabronione, chyba że w przypadkach uzasadnionej prawem samoobrony;

e) wejście do pomieszczeń mieszkalnych i miejsc niedostępnych dla ogółu jest zabronione;

f) funkcjonariusze prowadzący obserwację nie mogą ani zatrzymać, ani aresztować obserwowanej osoby;

g) raport z każdej operacji przedstawiany jest władzom państwa członkowskiego, na terytorium którego była ona prowadzona; wymagane może być osobiste stawiennictwo oficerów prowadzących obserwację;

h) organy państwa członkowskiego, z którego terytorium pochodzą prowadzący obserwację funkcjonariusze, uczestniczą na wniosek organów państwa członkowskiego, na terytorium którego prowadzono pościg, w prowadzeniu dochodzenia wynikającego z przeprowadzonej operacji, w której uczestniczyły, włącznie z postępowaniami sądowymi.

4. Państwa członkowskie mogą w stosunkach dwustronnych rozszerzyć zakres niniejszego artykułu i przyjąć dodatkowe środki dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

5. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, państwo członkowskie może oświadczyć, że niniejszy artykuł nie wiąże go w całości albo w części. Oświadczenie takie może być w każdej chwili wycofane.

Artykuł 22

Dostawa kontrolowana

1. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się do tego, aby – na wniosek drugiego państwa członkowskiego – na jego terytorium istniała możliwość dopuszczenia dostaw kontrolowanych w ramach dochodzeń karnych odnoszących się do przestępstw mogących podlegać ekstradycji.

2. Decyzja o przeprowadzeniu dostawy kontrolowanej jest podejmowana w każdym indywidualnym przypadku przez właściwe organy państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, w poszanowaniu prawa krajowego niniejszego państwa.

3. Dostawy kontrolowane przebiegają zgodnie z procedurami przewidzianymi przez państwo członkowskie, do którego kierowany jest wniosek. Przeprowadzanie i kierowanie operacją należy do właściwych organów tego państwa członkowskiego.

Aby nie dopuścić do przerwania nadzoru, organ, do którego kierowany jest wniosek, przejmuje nadzór nad dostawą w punkcie przekroczenia granicy przez towary albo w uzgodnionym miejscu. Zapewnia on stały nadzór nad towarami na pozostałej trasie w taki sposób, aby mógł on w każdej chwili aresztować sprawców i zająć towary.

4. Przesyłki, co do których podjęto decyzję o nadzorowaniu ich dostawy, mogą, za zgodą zainteresowanych państw członkowskich, zostać przejęte i dopuszczone do kontynuowania trasy z pierwotną zawartością albo po usunięciu ich pierwotnej zawartości albo częściowym bądź całkowitym jej zastąpieniu innymi produktami.

Artykuł 23

Dochodzenia niejawne

1. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego kierowany jest wniosek, może upoważnić funkcjonariuszy administracji celnej państwa organu wnioskującego lub funkcjonariuszy działających na rzecz tej administracji, którzy pracują pod fałszywą tożsamością (ukryci wywiadowcy), do działania na terytorium państwa członkowskiego, do którego organu kierowany jest wniosek. Organ wnioskujący kieruje wniosek jedynie w przypadku, gdy wyjaśnienie stanu faktycznego byłoby niezwykle trudne bez zastosowania proponowanych środków dochodzeniowych. W ramach swojej misji właściwi funkcjonariusze upoważnieni są do zbierania informacji i nawiązywania kontaktów z podejrzаныmi lub innymi osobami z ich otoczenia.

2. Dochodzenia niejawne w państwie członkowskim, do którego organu kierowany jest wniosek, są ograniczone w czasie. Przygotowanie i kierowanie dochodzeniami realizowane jest w ścisłej współpracy między właściwymi organami państwa członkowskiego wnioskującego o pomoc i państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.

3. Warunki, na których zezwala się na dochodzenie niejawne, oraz warunki, na których się je wykonuje, określane są przez organ, do którego kierowany jest wniosek, zgodnie z jego prawem krajowym. Jeżeli w trakcie dochodzenia niejawnego zebrano informacje pozostające w związku z innym naruszeniem niż to, które było przedmiotem pierwotnego wniosku, warunki wykorzystania tych informacji określane są również przez organ, do którego kierowany jest wniosek, zgodnie z jego prawem krajowym.

4. Organ, do którego kierowany jest wniosek, udziela niezbędnego wsparcia osobowego i technicznego. Podejmuje on środki konieczne dla ochrony funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1, kiedy działają oni w państwie członkowskim, do którego organów kierowany jest wniosek.

5. Składając swoje instrumenty przyjęcia niniejszej Konwencji, każde państwo członkowskie może złożyć deklarację, że niniejszy artykuł nie jest dla niego, w całości lub w części, wiążący. Deklaracja ta może być w każdej chwili wycofana.

Artykuł 24

Wspólne zespoły ds. dochodzeń specjalnych

1. Organy dwóch albo większej liczby państw członkowskich mogą, za wspólnym porozumieniem, utworzyć wspólny zespół ds. dochodzeń specjalnych z siedzibą w jednym z państw członkowskich i składający się z funkcjonariuszy będących specjalistami w odpowiednich dziedzinie.

Zadaniami wspólnego zespołu ds. dochodzeń specjalnych są:

- prowadzenie trudnych dochodzeń w przypadkach szczególnych naruszeń, wymagających jednocześnie skoordynowanych działań w zainteresowanych państwach członkowskich,
 - koordynacja wspólnych działań w celu zapobiegania lub wykrywania szczególnego typu naruszeń i uzyskanie informacji na temat zamieszanych w nie osób, ich otoczenia i stosowanych metod.
2. Wspólne zespoły ds. dochodzeń specjalnych działają na następujących warunkach ogólnych:
- a) tworzone są one jedynie w określonym celu i na ograniczony okres czasu;
 - b) zespołem kieruje funkcjonariusz państwa członkowskiego, na terytorium którego działa zespół;
 - c) uczestniczący funkcjonariusze przestrzegają prawa państwa członkowskiego, na terytorium którego działa zespół;
 - d) państwo członkowskie, na terytorium którego działa zespół, podejmuje organizacyjne działania umożliwiające mu działanie.
3. Udział w zespole nie daje wchodzącym z jego skład oficerom uprawnień do działania na terytorium innego państwa członkowskiego.

TYTUŁ V

OCHRONA DANYCH

Artykuł 25

Ochrona danych przy ich przekazywaniu

1. Przekazując informacje, administracje celne w każdym konkretnym przypadku uwzględniają wymogi obowiązujące w zakresie ochrony danych osobowych. Przestrzegają one stosownych przepisów Konwencji Rady Europy o ochronie osób fizycznych w zakresie automatycznego przetwarzania danych osobowych z dnia 28 stycznia 1981 r. W celu ochrony danych państwo członkowskie może, zgodnie z ust. 2, określić warunki przetwarzania przez inne państwo członkowskie danych osobowych, które mogą być mu przekazane.

2. Bez uszczerbku dla postanowień Konwencji dotyczącej wykorzystania technologii informatycznych dla potrzeb celnych, stosuje się następujące postanowienia co do danych osobowych, które przekazywane są w związku ze stosowaniem niniejszej Konwencji:

a) przetwarzanie danych osobowych przez organ je otrzymujący jest dozwolone jedynie do celów przewidzianych w art. 1 ust. 1. Może on przesyłać je bez wcześniejszego uzyskania zgody państwa członkowskiego, które je dostarczyło swoim administracjom celnym, organom ścigania i organom sądowym, aby umożliwić im ściganie i karanie naruszeń w rozumieniu art. 4 ust. 3. We wszystkich pozostałych przypadkach przesyłania danych konieczna jest zgoda państwa członkowskiego, które dostarczyło informację;

b) organ państwa członkowskiego przekazującego informacje czuwa nad ich dokładnością i aktualnością. Jeśli okaże się, że przekazano dane nieścisłe lub dane, które nie powinny zostać przekazane, lub gdy zgodnie z prawem przekazano dane, które muszą zostać później usunięte zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, które je przekazało, organ będący ich odbiorcą jest o tym niezwłocznie powiadamiany. Jest on zobowiązany do poprawienia takich danych albo ich usunięcia. Jeżeli organ będący odbiorcą danych ma powody, by sądzić, że dane są nieścisłe lub powinny zostać usunięte, powiadamia o tym państwo członkowskie, które je przekazało;

c) w przypadku gdy zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego przekazującego dane powinny one zostać usunięte albo zmienione, osoby zainteresowane powinny uzyskać rzeczywiste prawo do ich poprawienia;

d) właściwe organy odnotowują fakt przekazania i przyjęcia będących przedmiotem wymiany danych;

e) organ przekazujący i organ otrzymujący dane informują zainteresowaną osobę, na jej wniosek, o przekazanych danych osobowych, jak również o ich przeznaczeniu. Obowiązek ten nie istnieje w przypadku, gdy w wyniku badania okaże się, że interes publiczny wymagający nieprzekazywania tej informacji stoi ponad interesem osoby zainteresowanej ich uzyskaniem. Ponadto prawo zainteresowanej osoby do uzyskania informacji na temat przekazanych danych osobowych ustalone jest zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami państwa członkowskiego, na terytorium którego wystąpiono z wnioskiem o udzielenie informacji. Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji w sprawie przekazania informacji przekazujący dane organ musi mieć możliwość wyrażenia swojego stanowiska;

f) zgodnie ze swoimi ustawami, rozporządzeniami i procedurami państwa członkowskie są odpowiedzialne za szkodę wyrządzoną osobie poprzez przetworzenie danych przekazanych do zainteresowanego państwa członkowskiego. To samo dotyczy również szkody wynikającej z przekazania nieścisłych danych lub z faktu, iż organ, który przekazał dane, działał niezgodnie z Konwencją;

g) przekazywane dane przechowywane są tylko przez okres niezbędny do realizacji celów, dla których zostały przekazane. Zainteresowane państwo członkowskie bada we właściwym czasie potrzebę dalszego ich przechowywania;

h) w każdej sytuacji przekazywane dane korzystają z co najmniej takiej ochrony, którą będące ich odbiorcą państwo członkowskie zapewnia podobnym danym;

i) każde państwo członkowskie podejmuje stosowne środki dla zapewnienia przestrzegania postanowień niniejszego artykułu poprzez skuteczną kontrolę. Każde państwo członkowskie może powierzyć to zadanie krajowym organom nadzorczym, określonym w art. 17 Konwencji dotyczącej wykorzystania technologii informatycznych dla potrzeb celnych.

3. Do celów niniejszego artykułu określenie „przetwarzanie danych osobowych” należy rozumieć zgodnie z definicją znajdującą się w art. 2 lit. b) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.

TYTUŁ VI

WYKŁADNIA KONWENCJI

Artykuł 26

Trybunał Sprawiedliwości

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich sporów między państwami członkowskimi dotyczących wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, o ile spór ten nie został rozstrzygnięty przez Radę w ciągu sześciu miesięcy od daty jego wniesienia pod obrady przez jednego z jej członków.

2. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sprawie wszelkich sporów między państwami członkowskimi a Komisją, dotyczących wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, które nie mogły zostać rozstrzygnięte w drodze negocjacji. Taki spór może zostać przedstawiony Trybunałowi Sprawiedliwości po upływie terminu sześciu miesięcy od dnia, w którym jedna ze stron zawiadomiła drugą stroną o istnieniu sporu.

3. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na warunkach ustanowionych w ust. 4–7, do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niniejszej Konwencji.

4. W formie deklaracji, złożonej w chwili podpisania niniejszej Konwencji lub w każdej innej chwili w okresie późniejszym, państwo członkowskie może uznać kompetencje Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do orzekania w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niniejszej Konwencji, jak określono w ust. 5 lit. a) lub lit. b).

5. Państwo członkowskie, składając oświadczenie na podstawie ust. 4, wskazuje, że:

- a) każdy sąd lub trybunał tego państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli sąd ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku; lub
- b) każdy sąd lub trybunał tego państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskiem o rozpatrzenie w trybie prejudycjalnym pytania podniesionego w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącego wykładni niniejszej Konwencji, jeżeli sąd ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku.

6. Mają zastosowanie: Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz regulamin Trybunału Sprawiedliwości.

7. Każde państwo członkowskie niezależnie od tego, czy złożyło deklarację na mocy ust. 4, ma prawo przedkładać Trybunałowi dokumenty procesowe lub uwagi na piśmie w sprawach, o których rozstrzyga on na podstawie ust. 5.

8. Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do orzekania w sprawie ważności lub proporcjonalności operacji prowadzonych przez właściwe organy ścigania, prowadzonych w ramach niniejszej Konwencji, ani dla orzekania w sprawie wykonywania obowiązków spoczywających na państwach członkowskich dla utrzymania prawa i porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.

TYTUŁ VII

WEJŚCIE W ŻYCIE I POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 27

Poufność

Administracje celne w każdym konkretnym przypadku wymiany informacji uwzględniają wymagania związane z tajemnicą dochodzenia. W tym celu państwo członkowskie może określić warunki wykorzystania informacji przez inne państwo członkowskie, do którego może być przekazywana informacja.

Artykuł 28

Zwolnienia z obowiązku udzielania pomocy

1. Niniejsza Konwencja nie zobowiązuje władz państw członkowskich do udzielania sobie pomocy wzajemnej, jeżeli pomoc taka może szkodzić porządkowi publicznemu lub innym istotnym interesom zainteresowanego państwa, w szczególności w zakresie ochrony danych, lub gdy zakres akcji, o której przeprowadzenie wystąpiono z wnioskiem, w szczególności w ramach specjalnych form współpracy przewidzianych w tytule IV, jest w wyraźnie nieproporcjonalny w stosunku do wagi domniemanego naruszenia. W podobnym wypadku można odmówić udzielenia pomocy w całości albo częściowo, bądź można ją uzależnić od spełnienia pewnych warunków.

2. Każdą odmowę udzielenia pomocy należy uzasadnić.

Artykuł 29

Wydatki

1. Państwa członkowskie odstępują od żądań zwrotu kosztów poniesionych przy stosowaniu niniejszej Konwencji, z wyjątkiem wydatków wypłaconych na rzecz biegłych.

2. Jeżeli znaczne lub wyjątkowe wydatki są albo będą konieczne do rozpatrzenia wniosku, właściwe administracje celne zasięgają opinii w celu ustalenia zasad i warunków, na których wniosek ten zostanie spełniony, oraz trybu obliczania wydatków.

Artykuł 30

Zastrzeżenia

1. Z zastrzeżeniem art. 20 ust. 8, art. 21 ust. 5 i art. 23 ust. 5, niniejsza Konwencja nie może być przedmiotem jakichkolwiek zastrzeżeń.

2. Państwa członkowskie, które już zawarły między sobą porozumienia obejmujące zagadnienia regulowane w tytule IV niniejszej Konwencji, mogą zgłaszać zastrzeżenia w zastosowaniu ust. 1 jedynie w zakresie, w jakim nie dotyczą one ich zobowiązań wynikających ze wspomnianych umów.

3. Zatem na zobowiązania wynikające z postanowień Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 19 czerwca 1990 r., która przewiduje ściślejszą współpracę, nie ma wpływu niniejsza Konwencja w zakresie stosunków między państwami członkowskimi, które są związane tymi samymi postanowieniami.

Artykuł 31

Terytorialne stosowanie

1. Niniejszą Konwencję stosuje się na terytorium państw członkowskich określonych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹⁾, poprawionego Aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej oraz dostosowaniami do Traktatów, na których opiera się Unia Europejska⁽²⁾, oraz w rozporządzeniu (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego

i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r.⁽³⁾ łącznie z, dla Republiki Federalnej Niemiec, wyspą Helgoland i terytorium Büsingen (w ramach i zgodnie z Traktatem z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia gminy Büsingen am Hochrhein do obszaru celnego Konfederacji Szwajcarskiej lub w jego wersji aktualnej) i, dla Republiki Włoskiej, gminami Livigno i Campione d'Italia, jak również z wodami terytorialnymi, morskimi wodami wewnętrznymi i przestrzenią powietrzną terytorium państw członkowskich.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie zgodnie z procedurą przewidzianą w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, może dostosować ust. 1 do każdej zmiany wymienionych w nim przepisów prawa wspólnotowego.

Artykuł 32

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa członkowskie notyfikują u depozytariusza dopełnienie procedur konstytucyjnych w celu przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od notyfikacji, o której mowa w ust. 2 przez państwo, będące członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę aktu sporządzającego niniejszą Konwencję, które jako ostatnie spełnia tę formalność.

4. Aż do wejścia w życie niniejszej Konwencji każde państwo członkowskie, w chwili notyfikacji, o której mowa w ust. 2 lub w każdej chwili po jej dokonaniu, może oświadczyć, że Konwencja, za wyjątkiem art. 23, ma zastosowanie w zakresie jego stosunków z państwami członkowskimi, które wydały podobne oświadczenie. Oświadczenie takie staje się skuteczne po upływie 90 dni od daty jego złożenia.

5. Niniejszą Konwencję stosuje się tylko do wniosków przedstawionych po dniu jej wejścia w życie lub jest ona stosowana w stosunkach między państwem członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, i składającym wniosek państwem członkowskim.

6. Z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji Konwencja o postanowieniach pomocy wzajemnej między administracjami celnymi z dnia 7 września 1967 roku traci moc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 1.1.1995, str. 181.

⁽³⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.1997, str. 2.

Artykuł 33**Przystąpienie**

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku przystępującego państwa członkowskiego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.
3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie odnośnie do każdego państwa przystępującego do niej po 90 dniach od zdeponowania przez nie dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie Konwencji, jeśli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wspomnianego okresu 90 dni.
5. W przypadku gdy niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie do czasu zdeponowania dokumentów przystąpienia przez państwa członkowskie przystępujące, stosuje się do nich art. 32 ust. 4.

Artykuł 34**Zmiany**

1. Każde państwo członkowskie będące Wysoką Umawiającą się Stroną może złożyć propozycję zmian do niniejszej Konwencji.

Każda propozycja zmian przesyłana jest depozytariuszowi, który przekazuje ją Radzie i Komisji.

2. Bez uszczerbku dla postanowień art. 31 ust. 2 zmiany do Konwencji przyjmowane są przez Radę, która zaleca przyjęcie ich przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
3. Zmiany przyjęte zgodnie z ust. 2 wchodzi w życie zgodnie z art. 32 ust. 3.

Artykuł 35**Depozytariusz**

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.
2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje odnośnie do postępu w przyjęciach i przystąpieniach, we wprowadzaniu w życie, deklaracje i zastrzeżenia oraz wszelkie inne notyfikacje odnoszące się do niniejszej Konwencji.

En fe de lo cual los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschrift unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφωντες πληρεξούσιοι έδωσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Dá Fhianú sin, chuir la Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze Overeenkomst hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente Convenção.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Till bekræftelse härav har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

Hecho en Bruselas, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i Bruxelles, den attende december nitten hundrede og syvoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu Brüssel am achtzehnten Dezember neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκαοκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενήντα επτά, σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα· κάθε κείμενο είναι εξίσου αυθεντικό και κατατίθεται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at Brussels on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à Bruxelles, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil ar an ochtú lá déag de Nollaig sa bhliain míle naoi gcéad nócha a seacht, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

Fatto a Bruxelles, addì diciotto dicembre millenovecentonovantasette, in un unico esemplare, in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascun testo facente ugualmente fede, e depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Gedaan te Brussel, de achttiende december negentienhonderd zevenennegentig, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em Bruxelas, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e sete em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

Tehty Brysselissä kahdeksantentoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäseitsemän englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä yhtenä alkuperäiskappaleena, joka talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon ja jonka jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Som skedde i Bryssel den artonde december nittonhundra nittoniosju i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, vilket skall deponeras i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

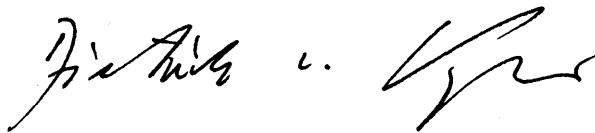
Pour le gouvernement du royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

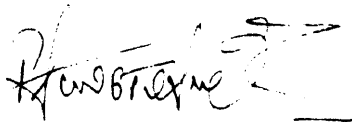
For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την κυβέρνηση Ελληνικής Δημοκρατίας

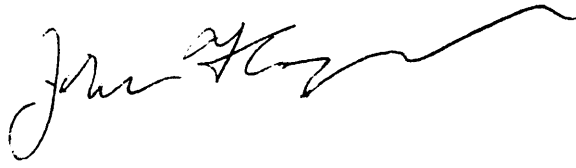
Por el Gobierno del Reino de España

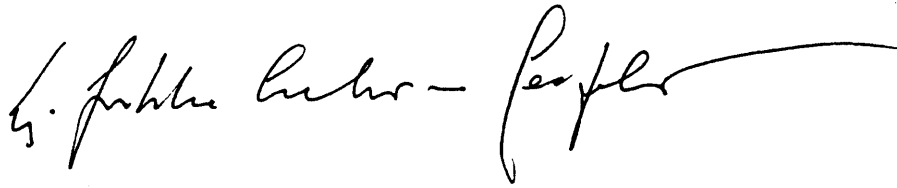
Pour le gouvernement de la République française

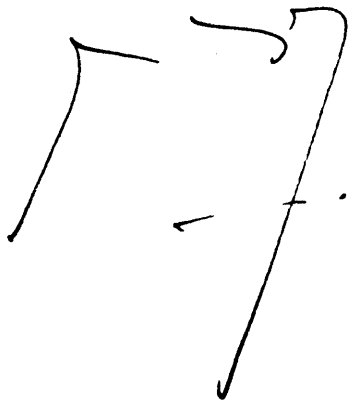
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

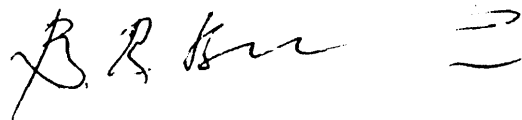
Per il governo della Repubblica italiana

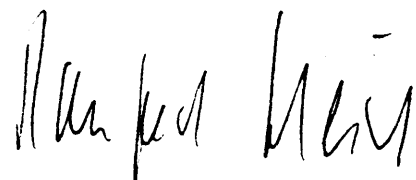
Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

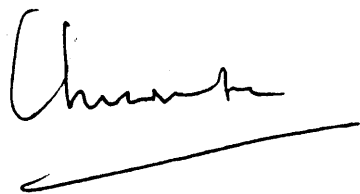
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

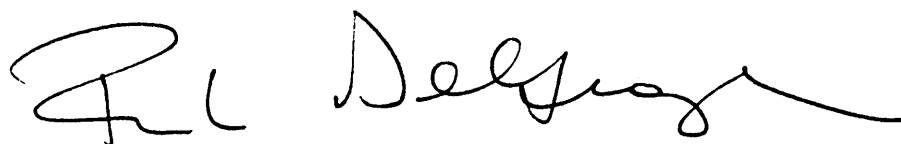
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På Konungariket Sveriges vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

ZAŁĄCZNIK

DEKLARACJE MAJĄCE BYĆ ZAŁĄCZONE DO KONWENCJI I PUBLIKOWANE W DZIENNIKU URZĘDOWYM

1. *Odnosnie do art. 1 ust. 1 i art. 28*

W odniesieniu do wyjątków od obowiązku udzielenia pomocy na mocy art. 28 Konwencji Włochy oświadczają, że realizacja wniosków w sprawie pomocy wzajemnej na podstawie Konwencji dotyczących naruszeń, które, na mocy prawa włoskiego, nie stanowią naruszenia krajowych lub wspólnotowych postanowień celnych, może z powodów mających związek z podziałem kompetencji między krajowymi organami prewencji i ścigania wyrządzić szkodę porządkowi publicznemu lub innym istotnym narodowym interesom.

2. *Odnosnie do art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 2*

Dania i Finlandia oświadczają, że interpretują określenia „organy sądowe” lub „organ sądowy”, zamieszczone w art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 2 Konwencji, w rozumieniu deklaracji, które złożyły na mocy art. 24 Europejskiej konwencji o pomocy wzajemnej w sprawach karnych, podpisanej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r.

3. *Odnosnie do art. 4 ust. 3 tiret drugie*

Dania oświadcza, że w zakresie, w jakim jej to dotyczy, art. 4 ust. 3 tiret drugie obejmuje tylko działania, poprzez które osoba bierze udział w popełnieniu przez grupę osób, dążących do wspólnego celu, jednego albo większej ilości naruszeń, włącznie z przypadkami, gdy osoba zainteresowana w bezpośredni sposób nie uczestniczy w popełnieniu danego przestępstwa bądź przestępstw; udział taki musi opierać się na znajomości zamiarów i ogólnej działalności przestępczej grupy lub zamiarów popełnienia danego przestępstwa (przestępstw) przez grupę.

4. *Odnosnie do art. 4 ust. 3 tiret trzecie*

Dania oświadcza, że w zakresie, w jakim jej to dotyczy, art. 4 ust. 3 tiret trzecie stosuje wyłącznie do przewidzianych przestępstw, w odniesieniu do których paserstwo kradzionych przedmiotów jest karane na mocy prawa duńskiego, włącznie z sekcją 191a duńskiego kodeksu karnego dotyczącą paserstwa narkotyków i sekcją 284 kodeksu karnego dotyczącą paserstwa przedmiotów związanych ze szczególnie poważnym przemysłem.

5. *Odnosnie do art. 6 ust. 4*

Dania, Finlandia i Szwecja oświadczają, że oficerowie łącznikowi określani w art. 6 ust. 4 mogą również reprezentować interesy Norwegii i Islandii lub odwrotnie. Pięć krajów nordyckich przyjęło w 1982 r. ustalenia, według których oficerowie łącznikowi wywodzący z jednego z zainteresowanych krajów reprezentują również pozostałe kraje nordyckie. Ustalenia te zostały poczynione w celu wzmocnienia walki z handlem narkotykami i ograniczenia obciążeń finansowych, ponoszonych przez każdy kraj w związku z pobytam oficerów łącznikowych. Dania, Finlandia i Szwecja przywiązują dużą wagę do tego, aby ustalenia te, które według nich dobrze funkcjonują, dalej obowiązywały.

6. *Odnosnie do art. 20 ust. 8*

Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia art. 20 na następujących warunkach:

Jeżeli pościg prowadzony jest przez organy celne innego państwa członkowskiego na morzu lub w powietrzu, może być on kontynuowany na terytorium duńskim, włączając w to duńskie wody terytorialne i przestrzeń powietrzną znajdującą się nad duńskim terytorium i duńskimi wodami terytorialnymi, tylko w przypadku, gdy właściwe władze duńskie zostały o tym wcześniej powiadomione.

7. *Odnosnie do art. 21 ust. 5*

Dania oświadcza, że przyjmuje postanowienia art. 21 na następujących warunkach:

Obserwacja graniczna bez wcześniejszego zezwolenia może być prowadzona zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3 tylko w przypadku, gdy istnieją poważne powody, by sądzić, że obserwowane osoby są zamieszane w jedno z naruszeń, o których mowa w art. 19 ust. 2, mogące być powodem ekstradycji.

8. *Odnosnie do art. 25 ust. 2 lit. i)*

Państwa członkowskie zobowiązują się do wzajemnego informowania na forum Rady o środkach przyjętych dla zapewnienia przestrzegania zobowiązań określonych w lit. i).

9. *Deklaracja złożona na podstawie art. 26 ust. 4*

Podpisując niniejszą Konwencję, zadeklarowały uznanie kompetencji Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z trybem i zasadami ustanowionymi w art. 26 ust. 5:

— Irlandia, działając zgodnie z procedurami określonymi w art. 26 ust. 5 lit. a),

— Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Włoska i Republika Austrii, działając zgodnie z procedurami określonymi w art. 26 ust. 5 lit. b).

—

DEKLARACJA

Republika Federalna Niemiec, Republika Włosa i Republika Austrii zastrzegają sobie prawo zapisu w prawie krajowym, że w przypadku gdy pytanie dotyczące wykładni Konwencji w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten będzie zobowiązany wnieść sprawę do Trybunałowi Sprawiedliwości.
